

гърбѣхъ на далечъ отъ по гъстѣтъ облаци и на които свѣтлината са борѣше съ свѣтлината на Луната. Слѣдъ нѣколко затрудненія тѣ стигнахъ на първия си пѣтъ. Тамъ намѣрихъ колата си поправены доста щото да могатъ да са вървятъ, и коварѣтъ когото отъ далечъ чувахъ като са моляше на Херкулеса да му покаже дѣ са господаритѣ му.

Напразно са старасше Главкъ за да одушеви отпадналия духъ на Иона; той самъ не можеше да са възвърне предишната си веселостъ. Стигнахъ до градскитѣ врата, и когато тѣ сж отваряхъ едно носило, носимо отъ робы чакаше предъ входа.

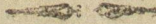
— Никой не може да излѣзе по този часъ, извика стражѣтъ на чловѣка койго бѣ въ носилото.

— Освѣтъ мене, отговори единъ гласъ, който смути слуха на любовницѣтъ. Азъ отивамъ на виллата на Марка Полибія. Ще са върна подиръ малко. Азъ съмъ Арбакъ Египтянинѣтъ.

Туй име разрѣши су мѣнѣята на стража, и носилото миѣ по-край колата на любовницѣтъ.

— Арбакъ по този ча съ! мисляхъ че еще лежи боленъ. Дѣ ли отива? Защо излѣзва отъ града? думаше Главкъ.

— Бѣдствіе! Отговори Иона като заплака съ сълзы, сега еще по са уголъмява въ душата ми предчувствіето на бѣдствіа. О, богове опазете ны . . . поме (приложи тя въ себе си) опазете ми Главна.

ГЛАВА 10.

Притежательтъ на огненния поясъ и вѣщницата.

Орисницата нише съ червени черты рѣшеніето си, но кой го чете?

Арбакъ са побави за да отиде при вѣщницата на Везувій като чакаше да премине бурята и покровителството на нощния мракъ. Носимъ отъ най вѣрнитѣ си робы, на които са повѣриваше въ най тайнитѣ си ходѣнія, той лежеше въ носилото, дѣто са радваше на ума си, че ще насыти пламенината жажда на отмѣстяванѣето и на страстыа си. Пѣтътъ бѣше толкози късъ защото робитѣ вървѣхъ бърже като катѣры, заради туй Арбакъ стигна слѣдъ малко до единъ тѣсенъ и труденъ пѣтъ, който чрезъ лозья водѣше направо въ пещерата на вѣщницата. Този пѣтъ не можихъ да намѣрѣтъ любовни-